

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce V.J.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary – Dvory, Závodní 353/88, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26.8.2015, č.j. 2379/DS/15-3,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2015, č. j. 2379/DS/15-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Ostrov (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 11.6.2015, č.j. ODS-01000/2015-Svo (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle § 125f odst. 3 za využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), uložena pokuta ve výši 1.500 Kč, neboť se

dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona; žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil šesti skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů žalobce uvedl, že na základě výzvy prvoinstančního orgánu k úhradě částky tomuto orgánu sdělil prostřednictvím svého zástupce *totožnost řidiče*, který vozidlo řídil v předmětný čas. Žalobce prvoinstančnímu orgánu zaslal sdělení, ve kterém uvedl *totožnost řidičky*, která vozidlo řídila. Žalobce dále odepřel výpověď, neboť řidička vozidla pro něj představovala osobu blízkou. Prvoinstanční orgán se tímto vyjádřením nijak nezabýval, neboť z vyjádření žalobce údajně nebylo známo, kdo vozidlo dne 9.1.2015 řídil a žalobce svým odepřením výpovědi měl dát najevo, že s prvoinstančním orgánem nebude dále spolupracovat. Žalobce namítá, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, když prvoinstanční orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Je sice pravdou, že žalobce prvoinstančnímu orgánu nesdělil *totožnost osoby*, která vozidlo jednoznačně řídila, neboť své sdělení formuloval, jako právní laik, nepřesně, nicméně poskytl prvoinstančnímu orgánu údaje o osobě, která vozidlo s velkou pravděpodobností řídit mohla. Prvoinstanční orgán tak měl za povinnost předvolat oznámenou řidičku k podání vysvětlení, čímž by alespoň zčásti dostál ust. §125f odst. 4 silničního zákona („Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“) a ust. § 125h odst. 5 silničního zákona („je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku.“). Prvoinstanční orgán ale fakticky nepodnikl ke zjištění pachatele přestupku žádné kroky, ač bylo zřejmé, že oznámená osoba, která měla vozidlo minimálně občasné užívat, mohla svou výpovědí přispět k objasnění pachatele přestupku. Žalobci zároveň nemůže být přičítáno k tíži, že využil svého zákonného práva a odepřel výpověď. Rozhodně tento úkon nemůže být vykládán jako odmítnutí spolupracovat. Žalobce naopak prvoinstančnímu orgánu poskytl součinnost, a to když sdělil alespoň *totožnost možného řidiče* vozidla i přes to, že se jednalo o osobu blízkou. Žalobce má za to, že závěr o odložení věci z důvodu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích byl předčasný, neboť úvahy, které prvoinstanční orgán k jeho závěrům vedly, jsou nedostatečné. Prvoinstanční orgán sice nezjistil *totožnost řidiče* vozidla, avšak jen proto, že ji sám nezjišťoval tak, jak mu ukládá zákon. Pokud by prvoinstanční orgán postupoval v souladu se zákonem, zjistil by skutečného řidiče vozidla, kterého by potrestal, díky čemuž by naopak žalobce trestu unikl. Proto měl nezákonný postup správního orgánu vliv na zákonnost rozhodnutí; v případě zákonného postupu by totiž rozhodnutí o přestupku proti konkrétnímu řidiči představovalo překážku k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci.

Ve druhé skupině žalobních bodů žalobce uvedl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí prvoinstančního orgánu, ač jeho vydání nepředcházelo *nařízením ústního jednání*, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce přitom nařízení ústního jednání požadoval již ve svém vyjádření ze dne 26.5.2015. Žalobce je přesvědčen, že takový postup

krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obviněný ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 15 A 14/2015-35 ze dne 15.4.2015, ve kterém krajský soud konstatoval, že *„pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný chrakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost u (i) pro řízení o správních deliktech.“* K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku č. j. 30 A 56/2014-35 ze dne 29.4.2015, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Žalobce shledává takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. I pokud by prvoinstanční orgán seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení. Rozhodnutí (ať již o přestupku, či o jiném správním deliktu) musí být podloženo důkazy (§ 50 odst. 1 správního řádu). Pokud rozhodnutí nebylo opřeno o žádný důkaz, pak je nezákonné. Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti účastníka řízení (žalobce), pak byl žalobce krácen na svých právech, konkrétně na právu na spravedlivé řízení. Správní orgány zcela jednoznačně porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce. I pokud by se totiž krajský soud neztotožnil s argumentem, že mělo být obligatorně nařízeno ústní jednání, pak tato skutečnost nic nemůže měnit na tom, že žalobce měl právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu). K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 51/2014-34 ze dne 20.7.2015, ve kterém krajský soud uvedl: *„Soud má za to, že porušení zásady bezprostřednosti je procesní vadou takové intenzity, jako např. porušení práva na ústní projednání ve věcech, v nichž to stanoví zákon (např. § 74 zákona o přestupcích), tedy že mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 65 s.ř.s.). Lze je odstranit pouze provedením důkazů v přítomnosti žalobce (při jednání nebo tzv. mimo jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu.“* Krajský soud zde mimo jiné uvedl, že *„nelze akceptovat ani výklad správního orgánu, podle něho lze dokazování nahradit v řízení výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu.“* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zastal názor, že prvoinstanční orgán prováděl dokazování, kterého se mohl žalobce osobně účastnit a o jehož konání byl žalobce vyrozuměn písemností ze dne 7.5.2015 (č.j. neuvedeno). Z této písemnosti ale není nijak zřejmé, že by se žalobce či jeho zástupce mohli osobně účastnit prováděného dokazování. Žalobce tak trvá na tom, že byl zásadně krácen na svých právech.

Ve třetí skupině žalobních bodů žalobce uvedl, že ve výroku rozhodnutí prvoinstančního orgánu *nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku* s odkazem na ust. § 77 zákona o přestupcích. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „v obci Jáchymov, ul. K Lanovce“. Ulice K Lanovce v Jáchymově je dlouhá přibližně 1,4 km a parkování je v této ulici upraveno různými dopravními značkami. Vzhledem k odlišné úpravě parkování v různých úsecích ulice K Lanovce proto bylo nezbytné, aby prvoinstanční orgán ve výroku rozhodnutí jasně specifikoval místo spáchání přestupku např. udáním čísla popisného domu, v jehož blízkosti byl automobil zaparkován. Na základě výše uvedeného tak nelze mít za postavené najisto, že se řidič vozidla dopustil přestupku. V takovém případě by ani žalobce nemohl být projednáván za správní delikt provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt pouze v případě, pokud „*porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.*“ Pokud se tedy nestal přestupek, nemohl se stát ani správní delikt provozovatele vozidla a žalobce byl pro správní delikt projednáván nezákonně. K tomu (se) žalobce odkazuje na další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.9.2015 č.j. 2 As 111/2015, který je dle názoru žalobce na věc naprosto přílehlavý, neboť v tomto případě bylo vozidlo stěžovatele taktéž zaparkováno v ulici, kde byla na několika místech rozdílná úprava parkování: „*V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici Jiráskova mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako ulice Jiráskova.*“ K tomu Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.*“ Žalobce tedy zastává názor, že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí soudem dle § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s. Žalobce dále odkazuje na rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2014 ze dne 10.12.2014. V posuzované věci bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno pro nesrozumitelnost výroku, neboť právě ve výroku absentoval přesný popis místa protiprávního jednání, cit: „*jak totiž vyplynulo ze správního spisu (ze slovního popisu v záznamu o přestupku obsahujícího fotografie z radarového měření a rovněž z oznámení o přestupku ze dne 25.5.2012 podepsaného zasahujícími policisty a*

stěžovatelem), radar byl v Ostrově nad Oslavou umístěn na komunikaci I/37 u budovy č.p. 154“, kdy dále NSS „vyřkl“ závěr o nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí: „Skutečnost, že ve správním spise je dostatečně zdokumentováno místo spáchání přestupku, nemůže však nic změnit na důvodnosti námitky, že ve vymezení skutku ve výroku bylo toto místo popsáno nedostatečně, jelikož nedostatečné vymezení skutku ve výroku nelze napravit v odůvodnění či poukazem na to, že ze spisu jasné patrné je.“ Žalobce se dále odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56: „V první řadě je třeba správním orgánům vytknout, že řádným způsobem nebylo označeno, resp. specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla Škoda Octavia. Podle Nejvyššího správního soudu policisté sice v zásadě shodně zakreslili do mapy Frýdku-Místku místo, kde prováděli měření rychlosti a toto místo také specifikovali, nicméně Nejvyššímu správnímu soudu není ani přesto zřejmé, kde přesně je značka signalizující konec obce, resp. jaká je vzdálenost místa měření rychlosti od konce obce. Vyjádření policistů a následně i správních orgánů obou stupňů, že tato značka se nachází u kasáren a u prodejny barev a laků pana S. je v tomto ohledu pro Nejvyšší správní soud zcela nevypovídající. Tato vyjádření sice svědčí o tom, že správní orgán a policisté vědí, kde přesně je značka signalizující začátek či konec obce, nicméně toto nemusí vědět stěžovatel. Navíc tato skutečnost nenašla své vyjádření ani v obsahu spisu, kde by mohla být kupř. vyznačena v založené mapě. V důsledku toho nemohla být zcela vyvrácena námitka stěžovatele, že k měření mohlo dojít i mimo obec. K vyvrácení takové námitky by posloužila rekonstrukce, která však provedena nebyla. Nadto Nejvyšší správní soud poznamenává, že patrně se místo měření rychlosti mohlo nacházet i v blízkosti značky označující konec obce, takže jeho přesný popis a určení bylo namístě i kvůli určení míry společenské nebezpečnosti přestupku (bližší srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS).“ V posuzovaném případě bylo přitom místo měření (a tak i místo spáchání přestupku) stanoveno obdobně nekonkrétně, cit.: „dne 26. 9. 2008 v 19.45 hod., jel s vozidlem Škoda Octavia, X, na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek, nedovolenou rychlostí“.

Ve čtvrté skupině žalobních bodů žalobce uvedl, že pokud by žalovaný zastal názor, že místo spáchání přestupku bylo specifikováno správně a automobil žalobce byl zaparkován v místě, kde bylo povinností řidiče mít viditelně umístěn parkovací kotouč, žalobce namítá, že prvoinstanční orgán nijak neprokázal, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13b. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkaz. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: „Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Prvoinstanční orgán měl tedy za povinnost k ústnímu jednání předvolat jako svědka strážníka Městské policie Ostrov, který úřední záznam pořídil. Ačkoliv je součástí spisu fotodokumentace, žalobce namítá, že ani ta neprokazuje, že by ve vozidle nebyl viditelně umístěn parkovací kotouč. Skutkový stav tak nebyl dostatečně zjištěn. Žalobce přitom nemohl nepřípustnost takového důkazu argumentovat dříve (případně jej rozporovat), neboť nebyl předvolán k ústnímu jednání, ani vyzooměn o tom, že by se směl účastnit dokazování. Žalobce popírá, že by jeho vozidlo bylo zaparkováno v působnosti DZ IP13b.

V páté skupině žalobních bodů žalobce uvedl, že ve výzvě k doplnění odvolání ze dne 17. 7. 2015, č. j. ODS/01000/2015-Svo, kdy prvoinstanční orgán žalobci uložil k doplnění podání lhůtu pět pracovních dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty, kdy za takových okolností nemůže výzva zavazovat. Oporu pro svůj názor spatřuje žalobce v ust. § 45 odst. 2 správního řádu (obdobně) a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67: „*K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.“ Žalobce přitom nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí prvního stupně ex officio, nebo k vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání z důvodu neodstranění vady podaného odvolání a předpokládal, že dalším úkonem prvoinstančního orgánu bude právě vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání, kdy v takovém případě by se žalobci nabízely jiné argumentační možnosti ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení.*

V šesté skupině žalobních bodů žalobce uvedl, že má za to, že správní delikt byl již promlčen.

Na základě výše uvedeného je dle názoru žalobce rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky prvoinstančního orgánu, neboť prvoinstanční orgán neprovedl dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Následně správní orgán nenařídil ve věci ústní jednání, ačkoliv v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je ústní jednání povinně nařizováno. Prvoinstanční orgán ve výroku rozhodnutí nespecifikoval místo spáchání přestupku a nelze tak mít najisto postavené, že se řidič přestupku skutečně dopustil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s námitkou žalobce spočívající v tom, že prvoinstanční orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. K uvedené námitce žalovaný uvádí, že prvoinstanční orgán poté, co dne 13.1.2015 obdržel oznámení MP Ostrov o přestupku, písemností ze dne 13.1.2015 v souladu s ustanovením § 125h zákona o silničním provozu vyzval provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k zaplacení peněžitě částky ve výši 200 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení uvedené výzvy. Předmětnou písemností byl provozovatel vozidla rovněž poučen ve smyslu ustanovení § 125h odst. 6

zákona o silničním provozu, tedy o možnosti sdělit ve výše uvedené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Jelikož provozovatel vozidla na uvedenou výzvu žádným způsobem nereagoval, písemností ze dne 19.2.2015 předvolal prvoinstanční orgán provozovatele vozidla k podání vysvětlení na den 6.3.2015. K podání vysvětlení se žalobce rovněž nedostavil. Následně prvoinstanční orgán obdržel dne 9.3.2015 písemné vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že vozidlo příležitostně půjčuje sl. R.D., bytem ... a že vzhledem k tomu, že tuto osobu považuje za osobu blízkou, dále odmítá vypovídat. Vzhledem k tomu, kdy žalobce neuvedl konkrétní osobu, jež by byla předmětného dne řidičem vozidla, prvoinstanční orgán věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích dne 13.3.2015 odložil. Žalovaný je toho názoru, že prvoinstanční orgán postupoval zcela v souladu se zákonem.

Ke druhému skupině žalobních bodů žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 3 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v souladu se zásadou vyšetřovací je povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Rozhodné skutečnosti zjišťuje správní orgán z podkladů, které za tímto účelem opatřuje. Nejdůležitějšími podklady jsou zejména důkazy. Provádění důkazů má právo být přítomen účastník řízení, jak vyplývá z ust. § 51 odst. 2 správního řádu, dle kterého o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. V daném případě prováděl prvoinstanční orgán dokazování mimo ústní jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu. O provádění důkazů mimo ústní jednání byl žalobce řádně a včas vyrozuměn. Bylo pouze na jeho zvážení, zda se provádění důkazů zúčastní či nikoliv.

Ke třetí a čtvrté skupině žalobních bodů žalovaný uvedl, že na mapce, která je založena na listu č. 4 spisu, je vyznačena přesná poloha vozidla SPZ: ... Z fotodokumentace je pak zřejmé, že uvedené místo je označeno dopravní značkou IP 13b „*Parkoviště s parkovacím kotoučem*“. Na základě výše uvedeného nemá žalovaný pochybnosti o tom, že ke spáchání přestupku došlo. K rozsudkům, na které žalobce poukazuje, žalovaný uvedl, že tyto se na daný příklad nevztahují.

K páté skupině žalobních bodů žalovaný uvedl, že v případě výzvy postupoval prvoinstanční orgán dle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, dle něhož nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, na které se žalobce odkazuje, nelze v daném případě aplikovat, neboť se nejednalo o řízení o žádosti, nýbrž o podání ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu.

S odkazem na shora uvedené skutečnosti žalovaný uvedl, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) v bodech 16 až 18 uvedl, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v

Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6.9.2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, uvedl: „Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184 - 185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. Právo je jedním ze společenských normativních systémů; je tedy nerozlučně spjata s existencí společnosti, kterou svým regulativním působením významně ovlivňuje. Úkolem práva jako společenského normativního systému je zabezpečit reprodukci společnosti a tedy i vůbec její řádné fungování. Aby společnost nebyla pouhým souhrnem autonomních individuí, sledujících výlučně své vlastní zájmy, potřeby a toliko svůj prospěch, a nerespektujících zájmy, potřeby a prospěch ostatních, resp. celku, musí ve společnosti existovat i určitá shoda ohledně základních hodnot a pravidel vzájemného soužití. Z tohoto pohledu je evidentní, že právní řád nemůže být hodnotově neutrální, ale musí obsahovat,

chránit a prosazovat alespoň hodnoty, které umožňují bezporuchové soužití jednoho člověka s lidmi dalšími, tedy život člověka jako člena společnosti. V tomto svém regulativním působení musí právo předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičí základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamená znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém. Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva“.

Oprávnění „sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ nelze vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná, a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že výzvou k uhrazení určené částky ze dne 13.1.2015, doručené žalobci dne 15.1.2015, prvoinstanční orgán v souladu s ustanovením § 125h zákona o silničním provozu vyzval provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k zaplacení peněžitě částky ve výši 200 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení uvedené výzvy. Předmětnou písemností byl provozovatel vozidla rovněž poučen ve smyslu ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, tedy o možnosti sdělit ve výše uvedené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Jelikož žalobce na tuto výzvu nikterak nereagoval, byl předvoláním ze dne 19.2.2015, doručeným žalobci 24.2.2015, prvoinstančním orgánem předvolán na den 6.3.2015 k podání vysvětlení. V podání ze dne 6.3.2015 žalobce pouze uvedl: „Sděluji Vám, že příležitostně zapůjčuji vozidlo slečně R.D., bytem ... Vzhledem k tomu, že tuto považuji za osobu sobě blízkou, tak jsem se rozhodl v její neprospěch dále nevypovídat, ani nepředkládat důkazy směřující k jejímu potrestání.“

Za této situace nelze vůbec hovořit o tom, že by žalobce správním orgánům předestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná, a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učiněním nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Na tomto

závěru ničeho nemění ani skutečnosti uváděné žalobcem, jenž v žalobě uvedl: „*Prvoinstanční orgán sice nezjistil totožnost řidiče vozidla, avšak jen proto, že ji sám nezjišťoval tak, jak mu ukládá zákon. Pokud by primoinstanční orgán postupoval v souladu se zákonem, zjistil by skutečného řidiče vozidla, kterého by potrestal, díky čemuž by naopak žalobce unikl trestu*“. S takovýmto závěrem se nelze ztotožnit a soud jej označuje za ryze účelový. Z uvedeného vyjádření ze dne 6.3.2015, ve kterém žalobce uvedl, že příležitostně půjčuje své vozidlo sl. R.D., totiž nelze jednoznačně dovodit, že v předmětný den skutečně řídila vozidlo žalobcem označená osoba. Z dikce ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu totiž zcela jasně vyplývá, že provozovatel vozidla může písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě splatnosti určené částky do 15 dnů od doručení výzvy. Pokud žalobce tedy pouze obecně a zcela nekonkrétně uvedl, že „*příležitostně půjčuje vozidlo sl. Radce Dubšíkové*“, nenaplnil tak předvídané ust. § 125h odst. 6, když neuvedl ve shora uvedené lhůtě, kdo přesně v době spáchání přestupku vozidlo skutečně řídil. Nelze požadovat po správních orgánech, aby takováto neurčitá a zákonu neodpovídající podání prošetřovaly. Soud je tedy toho názoru, že takovýmto podáním dal žalobce dostatečně najevo, že s primoinstančním orgánem v objasnění této věci nebude spolupracovat. Na závěr soud konstatuje, že citovaný přípis žalobce ze dne 6.3.2015 nezaložil a ani nemohl založit primoinstančnímu orgánu reálnou možnost zjistit osobu přestupce, a proto primoinstanční orgán nepochybil, pokud přestupek podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil

B.

Nedůvodnými soud shledal i námitky žalobce o „*nezákonně provedeném dokazování mimo ústní jednání*“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015-30, uvedl, že „*podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědomeni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád – komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona)*“.

Ve sdělení o zahájeném řízení a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 16.4.2015, doručené žalobci dne 17.4.2015, primoinstanční orgán sdělil žalobce, že po podaném odporu pokračuje v řízení a dále mu sdělil, že dle ustanovení § 49 správního řádu, povaha věci nevyžaduje nařízení ústního jednání. Primoinstanční orgán poskytl účastníku řízení s odkazem na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Připomínky a návrhy, včetně seznámení se spisem v této věci, bylo možné uplatnit u primoinstančního orgánu ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení tohoto sdělení k primoinstančnímu orgánu. Vyrozuměním účastníka řízení o termínu provádění dokazování ze dne 7.5.2015, doručeného žalobci dne 8.5.2015, primoinstanční orgán

vyrozuměl žalobce o tom, že dne 28.5.2015 v 10:00 hodin bude prvoinstanční orgán provádět dokazování v řízení o správním deliktu. Přípisem ze dne 26.5.2015 žalobce trval na nařízení ústního jednání a předvolání sl. R.D. ke svědecké výpovědi. Z protokolu o provedeném dokazování ze dne 28.5.2015 vyplývá, že prvoinstanční orgán provedl dokazování mimo ústní jednání, o kterém sepsal řádný protokol. Následně prvoinstanční orgán umožnil žalobci seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí dne 10.6.2015 v době od 10:00 hod do 12:00 hod, jak vyplývá ze seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí ze dne 29.5.2015, žalobci doručeného téhož dne.

Správní orgány tudíž postupovaly zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a k žádnému „*nezákonně provedenému dokazování mimo ústní jednání*“ nedošlo. Na této skutečnosti nic nemění žalobcem předkládaná a na tento případ, s ohledem na shora uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 139/2015, neaplikovatelná rozhodnutí soudů či jeho námitka spočívající v tom, že „*Žalobce přitom nařízení ústního jednání požadoval již ve svém vyjádření ze dne 26.5.2015. Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. I pokud by se totiž krajský soud neztotožnil s argumentem, že mělo být obligatorně nařízeno ústní jednání, pak tato skutečnost nic nemůže měnit na tom, že žalobce měl právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu)*“, neboť s ohledem na obsah spisu (obsah listinných důkazů) lze konstatovat, že v řízení o správním deliktu bylo možno rozhodnout na základě listinných podkladů (důkazů) obsažených ve správním spisu. Žalobce byl o záměru prvoinstančního orgánu provést důkazy mimo ústní jednání včas vyrozuměn celých 20 dní před termínem dokazování mimo ústní jednání a současně byl o provedení dokazování řádným způsobem pořízen protokol. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že pokud se žalobce k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil, o své vůli se svého práva osobní přítomnosti při provádění důkazů vzdal. Prvoinstanční orgán tak nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nebylo nezbytné ústní jednání nařizovat.

C.

Nedůvodnými soud shledal i námitky žalobce ohledně „*nedostatečně popsaném místu spáchání přestupku*“.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 15.1.2008, č. j. 2 As 34/2006-73, zabýval náležitostmi popisu skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu, přičemž dospěl k závěru, že výrok musí obsahovat „*popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*“. Rozšířený senát v citovaném usnesení dále dovodil, že „*neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad.*“.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 11.1.2015, kdy z tohoto dokumentu je zřejmé, že žalobce je podezřelý z projednávaného přestupku. Dále z něho vyplývá, že dne 9.1.2015 v 15:20 hodin přijala strážnice telefonní oznámení od žalobce, který hlídce sdělil, že nesouhlasí s přestupkem a vše chce řešit u přestupkové komise. Z úředního záznamu ze dne 11.5.2015 vyplývá, že strážník MP Ostrov prováděl kontrolní činnost v ulici K Lanovce, v obci Jáchymov, kdy při této kontrole zjistil, že neznámý řidič ponechal své vozidlo zn. Toyota spz ... stát v uvedené ulici na místě, kde musí mít viditelně umístěný parkovací kotouč. Z místa spáchání správního deliktu byla pořízena fotodokumentace, ze které bylo zjištěno, že vozidlo reg. zn. ... se nachází za dopravní značkou IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“. Součástí správního spisu je dále mapa města Jáchymov, na které je zakreslena přesná poloha vozidla ..., ze které vyplývá, že se vozidlo nacházelo v obci Jáchymov, ulice K Lanovce. V rozhodnutí prvoinstančního orgánu ohledně místa spáchání správního deliktu se uvádí *„dne 9.1.2015 kolem 13:55 hod. v obci Jáchymov, ul. K Lanovce jim provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou DZ IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti bez viditelně umístěného kotouče.“*

Uvedl-li za takové místní situace prvoinstanční orgán, že se vozidlo nacházelo dne 9.1.2015 kolem 13:55 hod. v ul. K Lanovce za dopravní značkou IP 13b – Parkoviště s parkovacím kotoučem, když s vozidlem stál na tomto parkovišti bez viditelně umístěného kotouče, považuje soud určení místa skutku za dostatečně konkrétní vylučující zaměnitelnost s jiným skutkem. Skutečnost, že vozidlo skutečně stálo za dopravní značkou IP 13b – Parkoviště s parkovacím kotoučem, lze bez potřeby jakéhokoli podrobného zkoumání ověřit pohledem na fotodokumentaci z místa přestupku a přiloženou mapku, které jsou součástí správního spisu. Námitka ohledně nedostatečné specifikace místa spáchání skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí s odkazem na žalobcem uváděnou judikaturu tedy není s odkazem na výše uvedené skutečnosti důvodná.

D.

Ze žádné skutečnosti ani tvrzení žalobce učiněného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by řidič vozidla měl opatřen parkovací kotouč ve vozidle. Naopak prvoinstanční opatřil fotodokumentaci z místa spáchání správního deliktu, ze které zcela jednoznačně vyplývá, že ve vozidle nebyl umístěn parkovací kotouč. Nedůvodná je i námitka žalobce spočívající v tom, že *„tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkaz“*. Žalobce rovněž odhlíží od toho, že oznámení o přestupku nebylo jediným podkladem, o který správní orgán opřel svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno, protože na věc není aplikovatelné žalobcem odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008, ze dne 22.1.2009. Byly zde především listiny (pořízená fotodokumentace), ze kterých lze jednoznačně dovodit, že řidič vozidla neměl ve vozidle umístěn parkovací kotouč, jak mu přikazovala dopravní značka IP 13c – parkoviště s kotoučem.

Pokud žalobce v žalobě uvádí, že prvoinstanční orgán neprokázal, že by řidič vozidla neměl ve vozidle umístěn parkovací kotouč, soud nad rámec shora uvedeného uvádí, že žalobce tak činí hypotetické ničím nepodložené negativní tvrzení. Teorie negativní je přitom

založena na tom, že negativní skutečnosti nemohou být dokazovány, nelze tedy po správním orgánu požadovat, aby prokazoval negativní tvrzení žalobce vznesené navíc až v soudním řízení. Na druhou stranu však může být negativní skutečnost fakticky prokázána pouze prokázáním komplementárních pozitivních skutečností, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučují (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 4.12.2008, sp. zn. I ÚS 2631/08, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). V posuzovaném případě prvoinstanční orgán obstaral dostatek důkazů, a to fotodokumentaci, která vylučuje negativní tvrzení žalobce o neumístění parkovacího kotouče.

E.

Jako nedůvodnou shledal soud rovněž námitku žalobce „*nesplnění procesní povinnosti prvoinstančního orgánu spočívající v procesním poučení žalobce o následcích nedoplnění odvolání ve lhůtě*“.

Soud v tomto kontextu konstatuje, že v případě výzvy postupoval prvoinstanční orgán v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu, dle něhož nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V posuzovaném případě podal žalobce proti rozhodnutí blanketní odvolání. Prvoinstanční orgán tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu vyzval žalobce k odstranění vad odvolání do 5 pracovních dnů. Namítá-li žalobce, že výzva měla obsahovat i procesní poučení, neboť nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí ex officio, nebo k vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání z důvodu neodstranění vady podaného odvolání a předpokládal, že dalším úkonem správního orgánu bude právě vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání, kdy v takovém případě by se žalobci nabízely jiné argumentační možnosti ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení, pak soud uvádí, že taková úvaha je zcela mylná, neboť se v daném případě nejedná o řízení o žádosti, na které by dopadalo ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, jelikož se jedná o podání ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu a správní orgán tak nebyl povinen i s ohledem na úplný apelační princip uplatňovaný v odvolacím řízení žalobce poučovat tak, jak by tomu bylo v řízení o žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu.

F.

Pokud jde o námitku žalobce spočívající v promlčení správního deliktu pak ani tuto námitku nelze hodnotit jako důvodnou.

Dle ust. § 20 z. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze je též projednat popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že správní delikt byl spáchán dne 9.1.2015. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 28.8.2015. Z těchto skutečností je tedy zřejmé, že správní delikt nebyl promlčen.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. července 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová